

HETTY
LUITEN

Als dag en nacht

Hetty Luiten

*ALS DAG EN
NACHT*

Westfriesland

HOOFDSTUK 1

‘Dan verklaar ik jullie nu tot man en vrouw ...’

Susanne keek Jules stralend aan. Het was duidelijk dat ze zich op dit moment de gelukkigste vrouw van de wereld voelde. Ook Jules straalde; hij hield van haar en was net zo gelukkig.

‘De bruid en bruidegom mogen elkaar nu kussen,’ klonk de stem van de ambtenaar in het stadhuis.

Susanne zag Jules’ lippen dichterbij komen en haar mond bereidde zich voor op hun eerste kus als getrouwd paar. Toch vlogen haar ogen vliegensvlug naar de mensen achter hen en haar blik bleef even op Joyce rusten. Joyce glimlachte en stak haar duim op.

Jules zag Susannes blik afdwalen en grijnsde inwendig. “Neem je er een, krijg je er twee,” hoorde hij de woorden van zijn beste vriend Jeroen in zijn hoofd weerklinken en het was waar! Jeroen had helemaal gelijk gehad.

Toen raakten hun lippen elkaar en de kus die volgde was teder en liefdevol en werd vergezeld van applaus.

‘Jullie mogen weer gaan zitten,’ zei de ambtenaar van de burgerlijke stand plechtig.

Daarna volgde de ondertekening van de huwelijksakte door het bruidspaar en de getuigen. Het sprak vanzelf dat Susanne haar tweelingzus Joyce als getuige gekozen had. Ze waren twee handen op een buik en konden niet leven zonder elkaar. Maar ook hun moeder getuigde voor haar. Ze had er zelfs tranen van in haar ogen en Susanne dacht terug aan het ontroerende moment waarop ze haar moeder vroeg haar getuige te willen zijn.

‘Ik?’ had Lydia van der Kooij verbaasd uitgeroepen.

‘Ja!’ riep Susanne. ‘Jij hebt me op de wereld gezet, ik wil ook graag dat je bewust aanwezig bent bij mijn volgende stap. Je hoort toch bij mij!’

‘Meid, wat doe je me daar een plezier mee,’ had moeder verzucht. ‘Wat vind ik dat lief!’ Ook toen waren haar de tranen in de ogen geschoten. Net als nu, op het moment dat ze de akte ondertekende.

Susanne keek haar vol warmte aan. Ze hield van haar moeder. Ze had een fijne jeugd gehad en die had ze voor het grootste deel aan haar moeder te danken. Haar vader was ook een prima man, maar die werkte zo veel, dat hij maar weinig thuis was geweest toen Susanne en Joyce nog klein waren.

Waar ze haar moeder vooral om bewonderde, was de manier waarop ze ermee omgegaan was dat zij een tweeling waren. Ze had hen altijd als twee zelfstandige persoontjes behandeld. Ook altijd verschillend gekleed. En ze vooral gestimuleerd die hobby’s en opleidingen te doen, die bij hen pasten en niet hetzelfde als hun zus te doen. Ze waren een twee-eiige tweeling en leken in niets op elkaar, maar Susanne kende andere twee-eiige tweelingen die wel als een geheel opgevoed waren en nu als volwassenen niet in staat waren ieder zelfstandig te leven, hun eigen weg te gaan.

Haar ogen volgden moeder Lydia toen ze opstond en weer naast haar man Pieter ging zitten. Joyce werd geroepen en stond op. Lachend fladderde ze door de trouwzaal en nam ze plaats achter de tafel. Haar glinsterende korte jurk liet niet veel aan de verbeelding over. Ze keek op, draaide haar ogen naar Susanne en grijnsde: ‘Zeker weten, zus?’

‘Echt wel!’ riep Susanne uit.

‘Maar ik wil er de schuld niet van krijgen als het misgaat.’

‘Ik heet geen Joyce,’ zei Susanne lachend.

‘Dat is een goed argument,’ vond Joyce en met een sierlijke zwaai van haar arm zette ze een paar verwarde krassen onder de keurige handtekeningen van haar moeder en zus. Jules’ getuigen bestonden uit zijn broer en zijn beste vriend

Jeroen. De laatste wierp een geheimzinnige blik op zijn vriend en Jules wist wat die blik inhield, maar hij schudde zijn hoofd. Nee, hij had voldoende aan Susanne. Een was genoeg, hij hoefde er geen twee en vooral Joyce niet, die er weliswaar altijd ontzettend verleidelijk uitzag, maar tegelijk zo'n flirt en vlinder was, die van de een naar de ander fladderde, dat hij wist dat hij heel snel op haar afgeknapt zou zijn als ze echt een relatie kregen. Vol liefde kneep hij in Susannes hand. Het was haast niet te geloven dat ze tweelingzussen waren, want Susanne was zo'n ander mens. Ze verschilden als dag en nacht. Susanne was trouw, nam een relatie serieus, gaf zich volledig en dacht er niet over om vreemd te gaan. Ze hield van hem, dat was overduidelijk en hij wist dat het voor altijd was. Zoiets wist je bij Joyce nooit, of eigenlijk wist je van tevoren al dat het nooit stand kon houden. Hij hoefde er geen twee, zoals Jeroen al vaak lachend had gezegd. Susanne was meer dan voldoende! Al kreeg hij er Joyce soms wel bij cadeau.

Na de huwelijksplechtigheid liepen ze de zaal uit. Buiten vormden de familie en vrienden een erehaag voor het bruidspaar. Een paar kleine nichtjes strooiden rozenblaadjes op de rode loper op de trap van het stadhuis. Even stonden Susanne en Jules stil in de grote deuropening, toen stapten ze naar buiten. Iedereen begon in de handen te klappen. Het bruidspaar straalde en deed voorzichtig een paar stappen naar beneden. Susanne schreed als een koningin aan Jules' arm. De lange sleep achter haar schitterende witte jurk hield ze nauwlettend in de gaten al werd dat ook gedaan door Marjolein, het dochtertje van haar oudere zus Gea, dat als een prachtig bruidsmisje was aangekleed.

Halverwege de trap hield Susanne even in. Haar ogen vonden de blik van Joyce. Ze hief haar bruidsboeket op en maakte een gooiende beweging in haar richting.

'Als je het maar laat!' riep Joyce. Ze begreep maar al te goed wat Susanne bedoelde met het gebaar. Als ze het ving, zou zij binnen een jaar de volgende bruid zijn. Ze schudde haar hoofd. 'Mij krijg je niet zo ver!'

Susanne lachte. ‘Dacht je nou echt dat ik mijn bruidsboeket weg zou gooien?’ zei ze terwijl ze de trap verder afliep. ‘Dat ga ik drogen en voor altijd bewaren.’

Joyce knikte. Dat had ze kunnen weten. Susanne deed alles altijd perfect tot in de puntjes en volgens het boekje. Spontaan haar boeket weggooien stond daar niet in. Natuurlijk niet. Suf van haar. Ze lachte. Nee, dat boeket zou diezelfde avond nog worden opgehangen, zodat het mooier droogde dan liggend. Wat Jules ook van plan was met hun geheimzinnige huwelijksreis, dat boeket moest eerst verzorg worden. Zo goed kende ze haar zus wel. Kende ...

Joyce liep lachend achter de anderen aan en zwaaide uitbundig toen het bruidspaar verdween in de prachtige limousine op weg naar het park waar de foto’s gemaakt zouden worden. Nee, “kende” was het juiste woord niet. “Voelde” was misschien beter. Ze voelde Susanne aan alsof het om haarzelf ging. Hoe verschillend ze ook waren, ze voelde altijd exact in welke stemming Susanne was. Ook als ze niet bij elkaar waren, was dat gevoel vaak heel sterk aanwezig. Zo sterk soms dat ze de telefoon greep en haar zus belde om te vragen of ze ziek was en dat was dan ook zo. En die keer, bijna een jaar geleden nu, dat ze opeens voelde dat Susanne iets geweldig fantastisch overkwam ... Terwijl Susanne op vakantie was in Parijs! Ze voelde het zo sterk dat ze er zelf helemaal blij van werd. Ze sms’te “gefeliciteerd” naar haar zus, al wist ze niet waarmee. Maar een simpel “dank je” als Susannes reactie was voldoende om te weten dat ze het goed gevoeld had. Susanne was ook niet verbaasd over het sms’je. Zij had immers precies hetzelfde. Ook zij kon op afstand voelen hoe het Joyce verging. In elk geval ging het er die keer om dat Jules haar officieel ten huwelijk had gevraagd op een manier die zo romantisch was, dat Joyce dus voelde dat Susanne intens gelukkig was. Ze liep naar de weg waar ongeduldig geclaxonneerd werd. ‘Kom je nog?’ riep Lydia van der Kooij door het geopende autoraampje.

‘Ja, ja, we hebben tijd zat, hoor.’ Ze stapte achterin de wagen. Ze had zelf ook een autootje, maar het was veel gezelliger om met haar ouders mee te rijden.

‘Niks tijd zat,’ bromde Pieter. ‘We moeten aansluiten in de stoet. Hoe langer de stoet, hoe mooier.’

‘Hè? Zijn ze nog niet weg dan?’ vroeg Joyce verward.

‘Natuurlijk niet, ze staan om de hoek te wachten tot we er allemaal zijn.’

Moeder had gelijk. Joyce schoot in de lach. ‘Ik wist niet dat er zo veel regeltjes waren om een trouwdag perfect te maken. Hoeveel boeken heeft Susanne wel niet doorgenomen voordat ze alles wist en alles op papier had staan?’

‘Jij wou niet bij de generale repetitie aanwezig zijn, anders had je het wel geweten,’ zei moeder.

Joyce liet een zucht ontsnappen. ‘Generale repetitie,’ herhaalde ze. Het klonk ironisch en zo bedoelde ze het ook, al had ze er alle begrip voor, want zo was Susanne nu eenmaal. Perfectie tot in het uiterste. Gelukkig had Susanne ook begrepen dat Joyce daar geen zin in had en dus niet kwam. Joyce hield van spontaniteit, impulsief gedrag, misschien was ze zelfs chaotisch en verward, maar zeker niet keurig en tot in de puntjes.

Moeder grijsde. ‘Hoe is het toch mogelijk dat ik twee zulke verschillende dochters heb.’

‘Tja, als we nou niet even oud waren, begreep ik het wel,’ vond Joyce.

‘Wat bedoel je?’ Lydia keek achterom.

‘Dan was Suus van de melkboer en ik van de postbode, maar dat kan bij ons niet.’

‘Foei, alleen het feit dat je zoiets kunt denken!’ Maar moeder glimlachte toch.

‘Wie is van de postbode?’ vroeg Pieter van der Kooij.

Joyce schaterde het uit. ‘Ik toch? Ik ben zo anders dan jullie. Zelfs mijn teint is anders. Ik ben veel donkerder en heb bruin haar en bruine ogen.’

‘En heeft de postbode dat ook?’ Het was duidelijk dat vader het begin van het gesprek niet gevolgd had. Hij keek voort-

durend in zijn spiegeltjes om netjes in de stoet te blijven en om te zien of de anderen achter hem dat ook deden.

‘Vader!’ riep Joyce uit

‘Wat? Waar?’ Hij keek geschrokken om zich heen om te zien waar het onheil vandaan kwam.

‘Niets,’ zei Joyce gierend, ‘maar soms, vader, soms denk ik toch dat jij de postbode was. Je kunt af en toe ook zo lekker chaotisch en verward zijn. Ik zal het dan toch wel van jou hebben.’

‘Kan je nou niet even stil zijn. Het is veel te druk hier in het centrum. Ik moet opletten.’

Joyce begreep het en hield inderdaad haar mond, maar ze dacht aan hun oudere zus Gea, die drie jaar ouder was. Tweeëndertig dus, want Suus en zij waren negenentwintig. Gea was ook veel meer geordend en netjes en ook zo’n huisje-boompje-beestjetype als Susanne. Iets minder keurig en iets minder perfect, maar toch. Joyce was echt een buitenbeentje. Gea was zelfs al acht jaar getrouwd met David en samen hadden ze twee dochtertjes van zeven en drie en een zootje van vijf. Het oudste meisje, Marjolein, zag er schitterend uit, dat wel, maar zo opgedirkt, dat Joyce het zielig voor haar vond. Zelf leek ze daar echter geen problemen mee te hebben. In tegendeel, ze was apetrots dat ze bruid-meisje was. Een kind van haar moeder ... Joyce glimlachte. Dat kon je van Gea en Susanne ook zeggen, maar niet van haar. Toch hield ze van haar moeder. Een betere had ze zich nooit kunnen wensen, maar ze had niet veel van haar geërfd.

‘Vader! Daar rechts!’ riep Joyce die mee had zitten turen naar een geschikte parkeerplaats bij het park.

Hij gooide het stuur naar rechts. Achter hen klonken piepende banden en werd er driftig getoeterd. ‘Wat heeft David?’ vroeg vader. ‘Hij snapt toch wel dat ik hier wil parkeren?’

Joyce keek achterom en schoot in de lach om de geïrriteerde gezichten van David en Gea die achter hen reden. Ze zwaaide vrolijk naar hen, maar ze zwaaiden niet terug.

‘Kun je geen richting aangeven?’ was het eerste wat David tegen zijn schoonvader zei toen hij even later ook een parkeerplaats gevonden had.

‘Waarom? Je wist toch dat ik hier ergens wilde parkeren.’

‘Natuurlijk, maar ik kon toch niet zien dat daar een parkeerplaats was. Jij reed voor me. We schrokken ons wezenloos en we hebben kleine kinderen in de auto, hoor. Jouw kleinkinderen.’

‘Nou ja, zeg, ik reed amper dertig op dat moment. Jij kunt dus niet harder gereden hebben. Is er iemand gewond?’

‘Nee.’

‘Mooi zo.’ Pieter draaide zich om en liep op zijn vrouw af. Keurig stak hij zijn arm door die van haar. Hij was goed getraind tijdens hun vijfendertigjarig huwelijk. Hij wist het, maar het deed hem niets. Hij hield van Lydia. Nog steeds. Dat hij zich iets netter moest gedragen dan eigenlijk in hem zat, nam hij graag op de koop toe. Helemaal op zo’n feestelijk dag als vandaag. Hun tweede dochter die ging trouwen!

’s Avonds hielden ze een groots feest met een goede band die gespecialiseerd was in echte dansmuziek. Susanne zat genietend om zich heen te kijken. Ze hield Jules’ hand vast.

‘Loopt alles naar wens?’ vroeg hij zacht in haar oor.

‘Helemaal! Het is geweldig en iedereen doet zo lief mee. Die toespraken tijdens het diner van onze vaders en van Jeroen!’

‘En het lied van Joyce,’ vulde hij aan.

‘Precies. Iedereen was lief en heeft zijn best gedaan en het eten was perfect en de taart ... O, ik hoop zo dat die foto’s gelukt zijn, want wat was het een mooie taart. Vijf verdiepingen. Gewoon jammer om hem aan te snijden.’

Jules lachte. ‘En dan nu nog die honderden mensen.’

‘Ja, ongelooflijk toch, dat er zo veel gekomen zijn,’ vond Susanne.

‘Had jij er dan niet zo veel uitgenodigd?’ vroeg hij lachend. ‘Tuurlijk wel, maar dat betekent nog niet dat ze ook komen.’

‘Wie laat nou een feest dat door jou georganiseerd is schieten!’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Wat bedoel je?’ Ze keek hem onderzoekend aan.

‘Niks. Als jij iets doet, doe je het goed.’

‘Dat is toch normaal?’

Hij lachte. ‘Voor jou wel en daarom ben ik ook zo gek op je!’ Hij drukte een kus op haar mond.

‘Ik hou nu eenmaal van perfectie,’ zei ze. Het klonk als een verontschuldiging en misschien was het dat ook wel, want ze wist bijvoorbeeld heel goed dat Jules het overdreven had gevonden dat ze een paar danslessen hadden genomen.

‘Weet ik toch, meisje,’ zei hij glimlachend.

‘Onze openingsdans ging ook perfect! Je vond die dansle...’ Ze kon haar zin niet afmaken, omdat hij opnieuw een kus op haar lippen drukte. ‘Je hebt gelijk, Suusje, bij een perfect feest hoort een perfecte dans. Ik weet dat ik het zelf niet inzag van die danslessen en dat ik het eigenlijk alleen maar deed om jou een plezier te doen, maar je hebt echt gelijk. Het gaf me een goed gevoel om je zo perfect over de dansvloer te kunnen leiden en ik ben blij dat we het gedaan hebben.’ Hij keek haar met een warme blik in de ogen aan. ‘Het was een fantastische dag en het is een geweldig feest. Ik geniet volop. Een mooiere trouwdag had ik me niet kunnen wensen.’

‘Dank je.’ Ze keek hem glunderend aan, maar haar gedachten gingen een andere kant op. Nu had ze nog maar één wens voor ze dertig werd: een kindje. Ze was twee maanden geleden met de pil gestopt! Met medeweten van Jules natuurlijk. Die wilde ook graag vader worden, al hoefde het voor hem niet op stel en sprong. Maar Susanne had er haar hele leven al van gedroomd alles voor haar dertigste “rond” te hebben. Huis, man, kind ... O nee, twee wensen ...

Jules, die haar nog steeds aankeek, zag opeens iets van ongerustheid in haar ogen. ‘Wat is er?’

Ze lachte verlegen. ‘Ik hoop dat de dag ook fantastisch eindigt.’

Jules schoot in de lach. 'Dát is het. Je bent zenuwachtig voor onze huwelijksreis!'

Ze knikte.

'Je bent bang dat die niet ook perfect wordt.'

Ze knikte aarzelend.

'Omdat je niet weet waar we naartoe gaan en omdat jij het niet geregeld hebt.'

'Dat moest ook niet, dat was jouw taak,' protesteerde ze.

'Precies, laat dat dan ook maar aan mij over. Ik weet zeker dat het perfect wordt. Moet je Jeroen zien!'

Ze volgde zijn blik en schoot in de lach. 'Hij heeft jaren de kans gehad ...'

'Misschien werkt het aanstekelijk dat wij getrouwd zijn en wil hij nu ook eindelijk.'

'Dan is hij met de verkeerde bezig. Joyce laat zich nooit strikken voor een huwelijk.'

Ze keken lachend toe hoe Jeroen en Joyce heel sensueel de rumba dansten. De vonken vlogen ervan af en steeds meer mensen hielden op met dansen om naar het tweetal te kijken. De verleidelijke heupbewegingen die beiden maakten op het trage ritme van de muziek, de blikken die ze elkaar toewierpen. Zelfs de toeschouwers voelden de erotisch geladen spanning tussen hen. Toen de muziek ophield, klonk er een hoorbare zucht uit het publiek, die gevolgd werd door een daverend applaus. Jeroen nam haar stralend even in zijn armen en kustte haar op haar neus. Daarna liepen ze allebei een andere kant op.

Jeroen kwam op het bruidspaar af. 'Mag ik dan nu de eer om met de bruid te dansen?' vroeg hij beleefd.

'Als je maar niet de rumba met haar danst,' zei Jules grijnzend. 'Kan ik alvast een datum in mijn agenda zetten?'

'Een datum?' vroeg Jeroen verbaasd. Ze waren al bevriend sinds de technische opleiding die ze samen gevolgd hadden en Jeroen dacht dat hij zijn vriend door en door kende, maar deze opmerking kon hij niet volgen.

'Een trouwdatum,' verduidelijkte Jules.

'Van wie?'

‘Van jou en Joyce, natuurlijk.’

Jeroen schoot in de lach. ‘Dat feeksje valt niet te temmen.’
‘Het zag er anders wel uit alsof je een poging aan het onder-
nemen was.’

‘Kom zeg, een beetje spelen is leuk, vooral als de ander mee-
doet, maar meer dan spelen is het niet. Je kent mijn stand-
punt.’ Hij grijnsde.

‘Ja, jij trouwt nooit, maar dat zullen we nog wel eens zien.
Ooit komt er een vrouw die zelfs jou weet te strikken.’

Jeroen lachte. ‘Die moet dan wel van heel goede huize
komen. Nou, Susanne, dit is een Engelse wals en daar ben
jij goed in. Wil je?’ Hij stak haar elegant zijn hand toe en
Susanne pakte die en kwam overeind. Ze tilde haar sleep op
en stak haar hand door de lus, zodat de sleep aan haar pols
hing en niet in de weg zat bij het dansen. Stralend liet ze
zich meevoeren naar de dansvloer.

‘Ben je al zenuwachtig?’ vroeg Jeroen grijnzend.

‘Hoezo? Wat?’ Ze keek hem nieuwsgierig aan. ‘Weet jij wel
waar we naartoe gaan?’

Hij lachte haar geheimzinnig toe.

‘Jeroen! Doe niet zo gemeen. Weet je het echt?’

‘Ja, maar denk maar niet dat ik iets loslaat. Dat zou je zelf
niet eens willen.’

Ze lachte. Hij had gelijk. Bij een perfecte bruiloft hoorde
een geheime huwelijksreis. Zo had ze het zelf gewild. Een
huwelijksreis geregeld door haar man, waar zij totaal niets
van mocht weten. En dat was gelukt. Ze wist echt helemaal
niets! Ondanks dat ze al een paar jaar samenwoonden
voordat ze trouwden, had ze thuis niets kunnen vinden dat
ook maar een tipje van de sluier zou oplichten. Nu begreep
ze het opeens. Jules had Jeroen ingelicht en waarschijnlijk
hadden alle paperassen die bij de reis hoorden bij hem thuis
gelegen.

‘Maak je maar niet bezorgd,’ zei hij glimlachend. ‘Zeker
weten dat je het er geweldig vindt.’

‘Maar het is wel spannend!’ vond ze. ‘Ik ben zó benieuwd.’

HOOFDSTUK 2

Susanne en Jules keken geconcentreerd naar de band met koffers die steeds voller en voller werd. Ze waren net op Schiphol geland na een heerlijke huwelijksreis, maar het vliegen had lang geduurd en ze hadden beiden zin om naar huis te gaan. Plotseling hief Susanne haar hoofd op en keek achterom. 'Joyce!' riep ze uit. 'Jules, Joyce is er!' Ze straalde, ging op haar tenen staan en begon ijverig te zwaaien. Joyce zwaaide minstens net zo hard terug.

'Ik dacht dat Jeroen te vertrouwen was,' mopperde Jules teleurgesteld.

'Hoezo? Trouwens, kan jij niet op de koffers wachten?'

'En jij vast naar je zus?'

'Precies.'

'Niks ervan meisje, samen uit samen thuis.'

'Je hebt gelijk,' gaf Susanne toe, 'maar ik heb haar gemist en ze staat zo dichtbij.'

'Gemist? Had je niet genoeg aan mij?'

'Lieverd, je begrijpt het nog steeds niet,' verzuchtte Susanne. 'Hoe lang kennen we elkaar nu? Joyce hoort bij mij. We zijn een eenheid.'

'En waar hoor ik?'

'Jules! Je bent mijn man!'

'En?'

Susanne keek hem nadenkend aan. 'Oké, jij woont in mijn hart, maar Joyce woont in mijn lichaam. Ik hou van jou, maar Joyce voel ik. Anders kan ik het niet uitleggen en ik heb het je al zo vaak gezegd.'

Hij glimlachte. 'Sorry, maar ik ben teleurgesteld dat Jeroen

haar onze aankomsttijd verteld heeft. Hij had zo beloofd zijn mond te houden.'

'Vind je het niet leuk dan dat ze ons op komt halen?'

'Natuurlijk wel, ik heb niks tegen haar en het scheelt een dure taxi, maar Jeroen valt me tegen.'

'Daar heb je ze!' riep Susanne, terwijl ze enthousiast naar een paar koffers wees. Ze liepen erop af, haalden ze van de band en zetten ze op een karretje.

Vijf tellen later vlogen Susanne en Joyce elkaar in de armen.

'Eindelijk,' riep Joyce uit. 'Ik heb je zo gemist.' Ze knepen elkaar fijn alsof ze elkaar jaren niet gezien hadden en even vergaten ze totaal dat Jules er ook nog was. Hij schraapte zijn keel. 'O, sorry,' lachte Joyce. Ze maakte zich los van Susanne en liep op hem af. 'Welkom thuis, zwager.'

'Dank je. Hoe heb je Jeroen zover gekregen dat hij je vertelde wanneer we aan zouden komen?'

'Jeroen?' Ze keek hem verward aan. 'Wat bedoel je?'

'Hij was de enige die wist hoe laat we aan zouden komen, dus hij heeft het je verteld.'

'Welnee, niemand heeft het verteld. Toen ik gisteravond naar bed ging, wist ik opeens dat jullie vandaag terug zouden komen.'

Jules schudde zijn hoofd. Hij had al veel vaker gemerkt dat de twee zussen op telepathische wijze wisten hoe de ander zich voelde, toch geloofde hij er niet in. Hij zag het als puur toeval. Ook nu geloofde hij haar niet en zodra ze thuis waren, belde hij Jeroen op. 'Je zou je mond houden,' zei hij geïrriteerd.

'Jules? Ben je nu al terug? Je zou toch morgen pas komen?'

'Morgen?'

'Dat dacht ik, maar misschien haal ik de dagen weer door elkaar.'

'Dus je verwachtte ons vandaag niet.'

'Zeg ik toch. Wat is er?'

'Joyce stond op Schiphol. Zij wist wél dat het vandaag was.'

'Niet van mij! Ik heb er met geen woord over gepraat met

haar. Met niemand niet. Ik heb zelfs niet verteld dat ik jullie naar Schiphol gebracht heb en jullie trouwkleiding weer mee naar huis genomen heb. Ik heb echt niets gezegd.'

Jules viel stil. Hij begreep dit niet. Hoe kon Joyce het dan weten? Hij hoorde beide vrouwen lachen in de keuken. Ze waren bezig koffie te zetten en het was duidelijk dat Susanne alles vertelde over hun geweldige vakantie.

'De Dominicaanse Republiek?' hoorde hij Joyce gillen. 'Dat meen je niet? Geweldig, zeg!'

Het klonk zo spontaan, dat hij haast wel moest geloven dat ze ook dat niet wist.

'Ben je er nog?' riep Jeroen in zijn oor.

'Jaja, sorry, ik bel een andere keer wel weer. Bedankt voor alles.' Hij verbrak de verbinding en liep ook naar de keuken. Daar was Susanne druk bezig het hotel te beschrijven. 'Onze kamer kwam uit op het strand. Moet je je eens indenken, 's nachts lagen we met het raam en de deur open en hoorden we de zee.'

'Dus echt superromantisch,' stelde Joyce vast.

'Ja, helemaal super en perfect! Eigenlijk had ik niet gedacht dat Jules zoiets moois kon vinden. Het overtrof mijn verwachtingen.'

Jules lachte. 'Je was duidelijk genoeg geweest in je aanwijzingen.'

'Misschien, maar dit ...' Ze liep op haar man af en sloeg haar armen om hem heen. 'Dit was echt te gek, maar dat weet je al. Ik heb het je al duizend keer gezegd.' Ze kuste hem en liet hem weer los, pakte kopjes uit de kast en schonk ze vol. 'Het was zulk heerlijk weer,' zei ze terwijl ze de kopjes naar de huiskamer bracht. 'We hebben gezwommen, op het strand gelegen, we hebben gewinkeld en elke avond zijn we uit eten geweest en daarna nog naar een of ander barretje. Het was er zo gezellig. Echt, Joyce, als je nog eens een mooie vakantie wilt, moet je daarheen gaan.' 'Oké, als ik ooit ga trouwen.' Haar lach klonk vrolijk door de huiskamer.

'Hoe wist je dat we vandaag aan zouden komen en hoe wist

je de tijd?’ Jules keek haar dreigend aan. Ze zou er niet met een of andere smoes onderuit komen.

‘Dat zei ik toch. Ik voelde het gisteravond toen ik naar bed ging en toen wist ik dat jullie morgen, vandaag dus, aan zouden komen. De hele avond voelde het trouwens al anders. De afgelopen twee weken heb ik me prima gevoeld. Ik wist dat Susanne het naar haar zin had. Maar gisteravond werd ik onrustig en toen ik naar bed ging, begreep ik dat ze haar koffers gepakt had of misschien al op het vliegveld stond.’

‘Maar hoe wist je dan dat we vliegend waren? Misschien waren we wel met de auto of met de trein?’ hield hij vol.

‘Dat kon niet anders. Susanne is bang voor vliegen en dat voelde ik.’

Hij keek haar ongelovig aan. ‘Hoe?’

‘Ja, schat, hoe kan ik dat nou weten? Dat is gewoon zo. Ik voel dat soort dingen. De ochtend na jullie feest werd ik veel te vroeg wakker. Ik was nog lang niet uitgeslapen, maar ik voelde een kramp in mijn maag. Eerst dacht ik nog dat ik toch te veel gedronken had, maar het was anders. Ik begreep het niet. Zo’n twee, drie uur later voelde ik het weer. Precies dezelfde kramp en toen begreep ik het. Het was de maagpijn die Susanne voelde bij het opstijgen en bij het landen. Dat moest het zijn. Ik had dat al eerder gevoeld als Susanne ging vliegen, maar nu was het sterker. Waarschijnlijk omdat ze zelf niet eens wist dat ze zou gaan vliegen. Ze was al zo nieuwsgierig en gespannen naar jullie einddoel.’ Ze schoot luid in de lach. ‘Einddoel. Ha! Goeie! Ik dacht dus dat jullie ergens in Zuid-Europa zaten, maar een paar uur later voelde ik precies hetzelfde. Ik was helemaal perplex, maar toen begreep ik dat jullie ergens zijn overgestapt. Klopt dat of niet?’

‘Natuurlijk klopt dat,’ riep Susanne lachend. ‘In Madrid. Daarvandaan zijn we naar Santo Domingo gevlogen.’

‘Precies, want zo’n acht, negen uur later voelde ik het weer!’ ‘En toen waren we er.’ Susanne stond op en pakte de lege kopjes. Voor haar was het duidelijk niets bijzonders, maar

Jules zat zijn schoonzus met open mond aan te kijken. ‘Maar hoe wist je vandaag dan hoe laat we er zouden zijn?’ zei hij aarzelend.

‘Logisch toch! Toen ik in bed lag, voelde ik dat jullie opstegen. Ik wist natuurlijk niet of jullie op de terugreis weer moesten overstappen of nu wel rechtstreeks op Schiphol zouden vliegen, dus ik heb mijn antenne extra goed uitgezet en nadat ik vanochtend gevoeld had dat jullie geland waren, voelde ik een paar uur later toch opnieuw hetzelfde en dus wist ik dat jullie over een uur of drie aan zouden komen. Makkelijk zat.’ Ze grijnsde. ‘Je moet echt haar hand beter vasthouden tijdens het stijgen en dalen, Jules. Ze is doodsbang!’

Hij leek naar zijn vrouw, die juist de kamer weer inkwam. ‘Ik wist niet dat je zo bang was.’

Ze glimlachte schuld bewust. ‘Ik weet dat het stom is om bang te zijn, dus ik zeg het niet, maar het is wel zo.’

‘Als jullie rechtstreeks op Schiphol waren gevlogen, had ik jullie niet op kunnen halen, maar nu had ik tijd genoeg om in mijn autootje te stappen en jullie te verrassen. Duidelijk zo?’ Ze lachte triomfantelijk.

‘Helemaal niet,’ zei Jules. ‘Ik geloof je niet.’

‘Nog steeds niet? Na al die jaren? Hoe lang gaan jullie nou met elkaar?’

‘Drie jaar, maar ik denk dat je alle reisbureaus afgebeld hebt net zo lang tot je ons gevonden hebt.’

‘Jules, zo zit ik niet in elkaar!’

‘Niet?’

‘Nee, ik heb heel wat anders gedaan. Ik heb me ingeschreven op een datingsite. Dat is pas leuk!’ Ze glunderde.

‘Joyce, dat meen je niet.’

‘Ik wel! Jij wou zo graag gesetteld zijn voor je dertigste, ik wil nog van alles meemaken.’ Even betrok haar gezicht. ‘Jij wilt een groot feest geven als we dertig worden, maar ik zie er tegenop. Het klinkt zo oud.’ Ze zuchtte theatraal. ‘En het is al zo dichtbij. Dus ik heb bedacht dat ik nog snel van alles mee wil maken voor het te laat is. Er zitten hele grappige

mensen op zo'n site. Ik zoek iemand met wie ik kan bungeejumpen of parachutespringen. Ik wil seks hoog in de lucht!' Ze schaterde.

'Zeg, kijk je wel uit!' vroeg Susanne bezorgd. 'Er zitten ook echte gekken op zulke sites. Ik heb eens gehoord ...'

'Ja, stil maar, ik ken die afgrijselijke verhalen wel, maar ik val heus niet voor een griezel. Maak je maar niet ongerust, hoor!' Ze dronk haar kopje staand leeg, stak haar hand op en verdween. 'Fijn dat je er weer bent,' riep ze nog net voor ze de deur weer dichtrok. Jules keek haar overrompeld na.

'Wat is er toch?' vroeg Susanne

'Weet je ...' zei hij aarzelend.

'Wat?'

'Weet je waarom ik nou juist naar de Dominicaanse eilanden wilde?'

'Nee?'

'Omdat dat zo lekker ver weg is. Toen we in Parijs waren en ik je op de Eiffeltoren ten huwelijk vroeg, was er binnen tien minuten een sms'je van je zus om je te feliciteren. Ik wilde alleen met jou zijn op onze huwelijksreis.'

Ze fronste haar wenkbrauwen. 'Maar dat was je toch? Je bent toch altijd alleen met mij?'

'Nee, want als jij je extra goed voelt of extra slecht, dan weet zij dat eerder dan ik.'

'Aha, je bent jaloers? En daar kom ik nu pas achter!' Susanne lachte en kroop bij haar man op schoot. 'Domoor, ik hou toch van jou. Met jou wil ik zoenen, vrijen, jou wil ik liefhebben.'

'Maar als je bang bent in het vliegtuig, weet Joyce het. Ik weet nergens van.'

'Daar heb je gelijk in. Dat was fout van mij, maar ik wilde een grote meid zijn. Ik wilde me niet aanstellen.'

'Als je echt bang bent, is het geen aanstellerij en dan kan ik je troosten of beschermen.'

'In goede en kwade tijden ...'

'Precies. Vertel het me alsjeblieft als je je niet goed voelt of bang bent.'

Susanne knikte hard met haar hoofd. ‘Zal ik doen, schat. Je bent lief!’

Een week later was de huwelijksreis al bijna weer vergeten, want de dag na terugkomst moesten beiden weer aan het werk en begon het gewone leven weer. Gelukkig waren alle foto’s gelukt en Susanne liet ze een paar dagen na hun vakantie trots en blij aan haar collega’s zien. Ze was secretaresse bij een bedrijf dat ergonomisch gebouwde stoelen uit Zweden importeerde. Ze vond het een leuke baan, die ze samen met een andere secretaresse deelde. Dat was een voordeel, vond ze, want als het werk in tweeën te delen was, was het ook in drieën te delen en dat was een fijne gedachte. Zodra ze moeder was, wilde ze namelijk minder gaan werken en ze hoopte dat haar baas dat goed vond, maar dat moest haast wel. Nog elf maanden voor ze dertig werd ... Het moest kunnen!

Haar collega’s bewonderden de foto’s uitgebreid. Net als haar zus Gea die ’s avonds langskwam. Ook Jeroen kwam even aan, nieuwsgierig als hij was naar de foto’s van de geheime reis, waar hij van tevoren alles al van wist. Hij was diep onder de indruk van het luxe hotel zo vlak aan zee. ‘Echt te gek,’ zei hij zuchtend. ‘Bewaar het adres voor me.’

‘Wat?’ riep Susanne uit. ‘Heb je plannen om te gaan trouwen?’

‘Helemaal niet. Ik ben nog steeds de ware niet tegengekomen, maar stel dat ... dan lijkt me dit echt het einde.’ Hij wierp nog eens een blik op de foto’s.

‘Misschien moet je je ook inschrijven op zo’n datingsite,’ zei Gea lachend.

‘Ook?’

Susanne keek haar oudere zus nieuwsgierig aan. ‘Weet jij meer dan ik?’

‘Geen idee, maar Joyce is er druk mee.’ Ze lachte hartelijk. ‘Ze heeft al met zeker acht mannen e-mailcontact en volgens mij heeft ze er ook al twee ontmoet.’

‘Dat meen je niet! En?’ vroeg Susanne benieuwd. ‘Hoe verliep dat?’

‘Gezellig, zei ze. Met de een heeft ze ergens een biertje gedronken en met de ander is ze naar de film geweest.’

‘En?’

Gea schoot in de lach. ‘Dat je dat niet weet!’

‘We hebben deze week maar vluchtig contact gehad. Zo’n achterstand op het werk ... Maar heeft ze nu twee vriendjes of helemaal geen een?’

‘Ik dacht dat jij altijd alles over haar wist,’ zei Jeroen. ‘En zij over jou.’

‘Natuurlijk niet, alleen als ze het me vertelt.’

‘Maar ze wist wel wanneer jullie terugkwamen.’

‘Dat had jij haar verteld,’ wierp Jules in het midden.

‘Nou zeg!’ Jeroen keek zijn vriend beledigd aan. ‘Geloof je mij soms niet? Als ik zeg dat ik ...’

‘Ja, ja, maar hoe ...’

‘Susanne heeft haar stiekem gesms’t,’ bedacht Jeroen toen.

Jules keek zijn vrouw ernstig aan. ‘Ja?’

‘Nee, zeg, natuurlijk niet. Ze voelde het. Dat zei ze toch? Verdraaid, waarom geloven jullie ons niet. Telepathie heet dat of ook wel: op afstand voelen. Hoe vaak moet ik het je nog uitleggen?’ Ze keek Jules aan. ‘Heb jij dan nooit dat je denkt dat je moeder je zo belt en dan doet ze het nog ook?’

‘Nooit.’

‘Ik wel,’ zei Gea, ‘dat gebeurt inderdaad wel eens.’

‘Nou dan! Dan voel je wat zij denkt en dat hebben Joyce en ik dus heel sterk.’

‘Dat is echt waar,’ stemde Gea in. ‘Dat was altijd al zo. Ik weet nog van een keer dat ze nog maar net op de kleuterschool zaten. Vier waren ze. Susanne zat in de huiskamer te spelen met haar poppen en opeens begint ze te klagen over buikpijn. Twee minuten later komt Joyce vanuit de tuin de keuken in, huilend, omdat ze zo’n buikpijn heeft. Moeder werd er soms gek van omdat ze er niet achter kon komen wie van de twee nou degene was die de echte pijn had.’ Ze lachte om de herinneringen. ‘Echt gek kon ik soms van die

twee worden. Als er een huilde, deed de ander altijd mee!’ Ze ging rechtop zitten. Haar gezicht begon te stralen. ‘Weet je nog, Susanne, dat jij bij oma logeerde? Ik denk dat je negen was of tien. Moeder wilde jullie graag eens van elkaar gescheiden hebben, zodat ze al haar aandacht aan een van jullie kon besteden, zonder dat de ander er meteen als de kippen bij was. Je was net een paar uur weg, kreeg Joyce toch een huilbui. “Mijn been, mijn been”, riep ze de hele tijd. Moeder zag niets aan dat been en ze kon er ook gewoon op lopen, maar ze hield vol dat het zeer deed. Uren later belde oma op, om te vertellen dat jij ’s middags bij haar van de trap gevallen was en je been gebroken had. Ze waren meteen naar het ziekenhuis gegaan en daar hadden ze foto’s gemaakt en je been in het gips gezet. Oma had niet eerder willen bellen om moeder niet ongerust te maken. Ze wilde eerst precies weten wat er aan de hand was. Maar het werd haar toen meteen wel duidelijk waarom Joyce zo klaagde over een zeer been.’

Jeroen schudde zijn hoofd. ‘Daar snap ik echt niets van.’ ‘We voelen gewoon elkaars gevoel, maar wees gerust, alleen als het heel sterk is,’ zei Susanne lachend. ‘Dus niet de hele tijd, alleen bij sterke emoties.’

‘Dus ze heeft niet alle reisbureaus afgebeld?’ vroeg Jules nog voor alle zekerheid. Hij kende al die verhalen over hun telepathisch contact wel en hij had zelf in de afgelopen jaren ook af en toe wel gemerkt dat er zoiets tussen de twee zussen bestond, maar hij was nog steeds te nuchter om het te kunnen geloven. Zijn verstand zei hem dat zulke dingen niet mogelijk waren.

Susanne stond op. Ze vond het niet nodig daar opnieuw antwoord op te geven. ‘Ik zal nog eens verse koffie bijzetten.’ Gea kwam haar achterna met de lege kopjes.

‘Oh, stom,’ zei Susanne verontschuldigend. ‘Die had ik zelf ook mee kunnen nemen.’

‘Wat geeft het. Ik kan toch niet de hele avond stil zitten. Af en toe moet ik even de benen strekken ... Maar Joyce is toch wel een aparte dame. Soms begrijp ik niet dat ze een

zus van ons is.’ Ze ging op een kruk zitten die tegen de radiator stond en gleeed met haar handen over het warme element.

‘Volgens mij,’ ging Susanne daar serieus op in, ‘heeft ze een heleboel van vader geërfd.’

‘Vader? Hoe kom je daar nou bij?’

‘Hm, soms heb ik het gevoel dat vader zijn gekheid onderdrukt, omdat hij weet dat moeder er niet zo van houdt.’

‘Zou je denken?’ Gea keek haar verbaasd aan.

‘Ja, dat denk ik. Vader kan soms raar uit de hoek komen, maar hij herstelt zich altijd snel.’

‘Tja ...’ zei Gea aarzelend, ‘misschien heb je inderdaad wel gelijk. Ik heb er nooit zo bij nagedacht. In elk geval lijken jij en ik op moeder.’

‘Dat kan je wel stellen, ja, maar toch ben ik erg benieuwd naar Joyce’ verhalen.’

‘Stiekem jaloers?’ vroeg Jeroen, die, zonder dat ze het gehoord hadden, de keuken in was gekomen.

Susanne haalde lachend haar schouders op. ‘Misschien wel, maar niet op haar belevenissen,’ haastte ze zich te zeggen.

‘Ik heb geen behoefte aan dat soort fratsen. Nou wil ze bijvoorbeeld graag gaan parachutespringen. Nee, daar ben ik niet jaloers op, maar heel soms wel op haar moed en spontaniteit, dat ze dingen wil en ook doet. Ik durf dat niet. Ik hou het graag bij het vertrouwde, hoewel het natuurlijk altijd leuk en spannend is om eens iets nieuws mee te maken of te ondernemen, maar ik ben te bang of te voorzichtig aangelegd om zoiets te doen.’

‘Parachutespringen?’ riep Jeroen uit, zonder verder op haar opmerking te reageren. ‘Denkt ze dat ze zomaar naar beneden kan springen? Daar heb je een opleiding voor nodig ...’

Hij schudde lachend zijn hoofd, pakte een glas uit een kastje, vulde het met water en liep de kamer weer in. ‘Dorst,’ mompelde hij ondertussen.

‘Ja,’ zei Susanne tegen Gea, ‘parachutespringen of bungeejumpen. Waar haalt ze het lef vandaan. Ze zei zelfs ...’ Susanne kleurde en slikte de rest van haar zin in. Wat had

Joyce ook alweer precies gezegd? Dat ze seks wilde hebben in de wolken? Seks tijdens het springen? Kon dat? Ze fronste haar wenkbrauwen. Wat een rare ideeën hield ze er toch op na, die zus van haar. Of seks in het vliegtuigje voordat ze sprongen?

‘Wat?’ vroeg Gea, omdat ze midden in een zin stopte.

‘Niks, sorry, ik hoop dat ze niemand zo gek vindt om haar mee te nemen, want mijn maag draait al om bij de gedachte alleen! Ik zal haar morgenavond maar eens uitgebreid uithoren over haar afspraakjes. Dan gaan we naar vader en moeder om onze foto’s te laten zien en zij zou daar ook komen.’ Susanne schonk de verse koffie in en bracht de kopjes weer naar de kamer. Voor ze ging zitten, pakte ze de foto’s van de salontafel. Ze legde ze weer keurig op volgorde, zodat ze ze de volgende dag niet eerst hoefde te sorteren voor ze ze aan haar ouders en Joyce kon laten zien.

Dat het de volgende avond geen seconde meer in Joyce opkwam om naar hun ouders te gaan om de foto’s te bekijken, kon Susanne toen nog niet bevroeden ...